

hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelsen, eller når straffen for overtrædelsen ikke ville overstige bøde. I naturfredningslovens § 66, stk. 7, er denne regel fraveget, idet det her er bestemt, at der gælder en 5-årig forældelsesfrist for visse overtrædelser af loven. I betænkning nr. 981/1983 om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen er det i afsnit 10.6.4. anbefalet, at den fem-årige forældelse i naturfredningsloven og skovloven videreføres. Begrundelsen herfor er navnlig, at den eneste adækvate reaktion på overtrædelser i mange situationer vil være bødestraf, idet fysisk lovliggørelse ikke er mulig. Forældelsesfristen for overtrædelse af regler udstedt i henhold til loven er imidlertid i overensstemmelse med straffelovens almindelige bestemmelse på 2 år. Da der ved overtrædelse af sådanne regler normalt er tale om overtrædelse af samme karakter som ved overtrædelser af selve lovens bestemmelser, er det fundet rimeligt at foreslå en 5-årig forældelsesfrist for overtrædelse af regler udstedt i henhold til loven.

Bestemmelsen i *stk. 10* svarer til § 66, stk. 4, i naturfredningsloven.

Til § 90

Bestemmelsen svarer til § 66, stk. 4, i naturfredningsloven.

Til § 91

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 67, stk. 4, der blev indsat ved lov nr. 250 af 23. maj 1984 om håndhævelse, jf., Folketingstidende 1983-84, Tillæg A, sp. 1588 f. for at få tilvejebragt en udtrykkelig hjemmel til for at få betalt – eller dækket – det offentliges udgifter til bl.a. hjemtransport til oprindelseslandet af »ulovlige« dyr og planter. Formuleringen af bestemmelsen er her ændret dels af sproglige grunde, dels for at præcisere, at den finder anvendelse ikke blot, hvor indførsel rent faktisk har fundet sted i strid med de gældende regler, men også i tilfælde, hvor det ved varernes ankomst her til landet konstateres, at indførsel må afslås, fordi de nødvendige tilladelser fra afsenderlandet ikke foreligger, eller at indførsel af andre grunde ikke kan tillades. Det bemærkes herved, at reglens anvendelse ikke forudsætter, at der kan lægges transportøren eller den, som varerne er destineret til, noget til last, idet disse – uanset subjektiv skyld – må være nærmest til at bære risikoen for, at det er eller har været nødvendigt at træffe udgiftskrævende foranstaltninger.

Udpantning m.v.

Til § 92

Bestemmelsen giver myndigheden udpantningsret dels for de gebyrer, som bliver fastsat med hjemmel i § 72, dels for de udgifter, som myndigheden i en række tilfælde skal afholde for ejerens regning. Det sidstnævnte kan være tinglysningsgebyr, når der efter § 66, stk. 1, skal ske tinglysning af betingelser for en tilladelse eller dispensation, eller for tinglysning efter § 74, stk. 2, af et påbud om berigtigelse af et ulovligt forhold. Det kan også være for udgifterne til de selvhjælpshandlinger, som myndighederne skal foretage efter § 53, stk. 3, § 74, stk. 3 og 4, og § 75, stk. 2 og 3 samt udgifter til opbevaring og transport af ulovligt indførte vilde dyr og planter eller produkter heraf, jf. § 91.

Tilsvarende giver bestemmelsen i stk. 2 myndighederne mulighed for at opkræve morarenter.

Til kapitel 14

Ikrafttrædelse og overgangsbestemmelser

Til § 93

Stk. 1 indeholder de almindelige ikrafttrædelsesbestemmelser.

Om *stk. 2* bemærkes, at som omtalt i de almindelige bemærkninger afsnit 2, er naturfredningsloven, sandflugtsloven og naturforvaltningsloven indarbejdet i lovforslaget, hvorfor disse 3 love foreslås ophævet. Opgaverne efter lov om stianlæg m.v. i Københavns-egnens grønne områder er løst, og loven dermed blevet overflødig. Lov angående forbud mod at medtage løse hunde i Jægersborg Dyrehave m.v. har i mange år været overlappet af mark- og vejfredsloven, hvorfor den kan ophæves.

Om *stk. 3* bemærkes, at der ved naturfredningsloven af 1937 indførtes en regel om beskyttelse af en 100 m bred zone ved kysterne, således at der i denne zone ikke måtte opføres bygninger eller anbringes andre til beboelse, udsalgssted eller lignende bestemte indretninger. Fra denne hovedregel gjaldt en serie undtagelser spændende fra generelle bestemmelser til undtagelser tilvejebragt ved konkrete afgørelser. De sidstnævnte fremkom især ved en gennemgang af landets kyststrækninger, som strandfredningskommissionen af 1937 foretog i årene mellem 1937 og 1940. Ved denne gennemgang blev strandbyggelinien en hel del steder, hvor forholdene gjorde dette naturligt eller rimeligt, fastsat til mindre end 100 m. Hvor denne reduktion fandt sted, fastsattes dog ofte ved tinglyste deklARATIONER, at Statsministeriet skulle censurere den eventuelle bebyggelse mellem 100-meter linien og den reducerede zone. I 1967 overførtes kompetencen til at træffe afgørelse efter de nævnte deklARATIONER til fredningsnævnene. Strandbeskyttelsesliniebestemmelserne giver årlig